

LBRIS

We know
books

Agnieszka Olejnik

AVENTURĂ ÎN
LUMEA BASMELOR

Ilustrații de Paulina Wyrł

Traducere din limba polonă de Anca Irina Ionescu

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Ars Libri
Junior

în care totul este greșit,
toată lumea caută și nimeni nu găsește,
piticii își salvează frățiorul mai mic care era să fie mâncat,
iar pervazurile au gust de scorțișoară

Peste Insula Basmelor se lasă înserarea. Muma Pădurii a ieșit din cuptor și a răsuflat ușurată.

– Ei bine, pentru astăzi ajunge, a murmurat ea, scuturându-și cu grijă fusta înnegrită de funingine.

Apoi s-a uitat pe fereastră și a strigat către cei doi copii, care tocmai intrau în pădure:

– Gretel! Nu uita de rețeta de la mama ta pentru mâine.

Fetița pe nume Gretel a dat din cap ca s-o liniștească.

– Hansel, să-mi aduci aminte mâine dimineață că trebuie să-i aduc Mumei Pădurii rețeta de napolitane a mamei, i-a spus ea fratelui ei mai mic. Cred că vrea se facă reparații la acoperiș.

Băiatul a dat din cap cu seriozitate. Sora lui l-a luat de mână și copiii au plecat acasă.

Se lăsase noaptea. Totul era exact așa cum trebuia să fie: fusta spălată a Mumei Pădurii atârna liniștită pe gard, stelele scânteiau vesel pe cerul bleumarin, aproape toate viețuitoarele dormeau deja mulțumite în paturile, scorburile, vizuinile, peșterile și cotețele lor. Nimeni – dar absolut nimeni, nici măcar Muma Pădurii, deși era vrăjitoare – nu știa că a doua zi nimic nu va mai fi așa cum trebuie să fie.

Totul a început cu Scufița Roșie care și-a pierdut scufița.

– Mamă, mi-ai spălat-o? a întrebat fetița pentru a nu știu câta oară. Amintește-ți, poate că ai spălat-o și acum este atârnată la uscat în pod.

– Am căutat-o. Nu este nicăieri, a răspuns mama cu răbdare.

– Și atunci cum pot să mă duc la bunica? a strigat fetița.

– Fără scufiță.

– Nu mă duc! Ce fel de Scufiță Roșie sunt fără scufiță! Nu mă duc și gata!

– Nu plânge. Poate că ai pierdut-o ieri în pădure... Cel mai bine ar fi să te duci în vizită la mătușica Muma Pădurii și s-o rogi să se uite puțin prin jur. De sus cu siguranță o va vedea.

Așa că luni dimineață totul a fost pe dos. În loc să se ducă la bunica, fata a fugit dimineața la Muma Pădurii, care nu se aștepta să o vadă. Avea întotdeauna liber dimineața. Abia spre seară soseau copiii flămânzi – Hansel și Gretel. Mâncau o bucată din acoperiș și... toată povestea continua ca de obicei. Se știe.

De data aceasta, însă, un copil venise dimineața. Și singur.

– Ha! a strigat Muma Pădurii, pentru orice eventualitate. Cine se apropie de căsuța mea fermecată? Imediat te prind și te mănânc!

– O, mătușă Muma Pădurii, sunt eu, Scufița Roșie.

Muma Pădurii a privit-o cu atenție.

– Aaa! Chiar așa. Nu te-am recunoscut.

– Sigur că nu m-ai recunoscut pentru că nu am scufiță. Ajută-mă, mătușă Muma Pădurii! Nu o mai găsesc. A dispărut din poveste. Cum să mă duc la bunica! Gândește-te doar, Scufița fără scufiță!

– Asta e o problemă serioasă, a spus îngrijorată vrăjitoarea. Nu ai uitat-o ieri la bunica?

– Nuuuu, cred că încă o mai aveam seara.

– În acest caz, va trebui, într-adevăr, să mă uit primprejur. Așteaptă-mă aici. Simte-te ca acasă, mănâncă ceva dulce.

Și Mama Pădurii s-a urcat pe mătura ei ca să cerceteze de sus pădurea. A descris un cerc, apoi încă unul. S-a coborât în zbor deasupra bârlugului lupului și a privit un timp dezordinea care domnea acolo. A văzut o mulțime de sticle de băuturi carbogazoase, ambalaje de înghețată și ziare vechi. Dar, în mod sigur, scufița roșie nu se afla acolo.

Între timp, fetița stătea tristă în fața căsuței din turtă dulce și biscuiți. Un timp și-a examinat posomorâtă vârfurile propriilor pantofi, dar apoi și-a întors privirea spre acoperișul casei.

– Mă întreb dacă aceste napolitane sunt chiar atât de gustoase, și-a spus ea în sinea ei. Hansel spunea că merită să stai într-o cușcă pentru așa ceva.

S-a apropiat și a rupt cu băgare de seamă o bucată. Delicioasă! Așa că a rupt un pic mai mult, și mai mult. Pur și simplu nu putea rezista.

Și în timp ce eroina noastră stătea pe iarbă și mânca napolitane din acoperișul casei Mumei Pădurii, iar Muma Pădurii zbură călare pe mătura ei pe deasupra pădurii, cercetând cele mai îndepărtate colțuri și crăpături, într-o cu totul altă parte a Insulei Basmelor, unul dintre cei șapte pitici, numit Somnorosul, a intrat în căsuța de lemn. Albă-ca-Zăpada dormea de atât de mult timp, încât până și el – un somnoros notoriu – începuse să fie îngrijorat. Albă-ca-Zăpada nu se trezise în seara precedentă, când, conform programului zilei, cei șapte pitici se întorseseră de la muncă. Acoperită cu plapūma până în creștetul capului, nici măcar nu s-a clintit când aceștia au strigat cu indignare prefăcută: „Cineva s-a așezat pe scaunul meu!”, „Cineva a băut din păhărelul meu!” Și în această dimineață era cufundată într-un somn profund. Somnorosul era foarte îngrijorat.

În bucătărie l-a întâlnit pe Hapciu, care pregătea sandviciuri pentru frații săi ca să le ia cu ei la muncă.

– Ei, cum mai este? a întrebat Somnorosul. Tot mai doarme?

Hapciu a încuviințat din cap și a strănutat șuierător. Apoi și-a șters cu mâna ochii plini de lacrimi.

– Noroc! i-a urat Somnorosul și a adăugat: Mă duc să văd. Poate că e bolnavă.

Hapciu a strănutat din nou și a dat din cap. Somnorosul a scos din buzunar batista mototolită, i-a dat-o fratelui său și apoi a început să urce scările care duceau spre camera de la mansardă.

Între timp, Hapciu a ieșit în curte ca să-și sufle nasul. Dar abia apucase să-și ducă batista la nas când Somnorosul a ieșit în fugă din căsuță. A alunecat și a căzut pe iarbă, apoi s-a așezat și a început să strige cât îl țineau plămâni:

– Fraților! Fraților!

Piticii au apărut imediat în fața căsuței. Unul peste altul, care cu

capul în jos, care poticnindu-se și căzând la fiecare pas, toți piticii au venit în fuga mare.

– Ascultați, ascultați... a început Somnorosul.

Apoi s-a aplecat și a început să șoptească ceva cu mare emoție. Ceilalți șase pitici au făcut ochii așa de mari, încât mai-mai să le sară din orbite. În cele din urmă, după ce au ascultat informațiile înspăimântătoare, unul dintre pitici – numit Înțeleptul – s-a ridicat în picioare și a spus:

– Mă duc să verific.

S-a întors și și-a îndreptat cu îndrăzneală pașii spre căsuță.

O clipă mai târziu, ușa a scârțâit și s-a închis în urma lui.

În interiorul căsuței domnea semiîntunericul. Înțeleptul a urcat pe scări la etaj. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât aproape că se împiedica de ele. În cele din urmă a ajuns sus și a deschis ușa de la cămăruța Albei-ca-Zăpada. S-a apropiat de pat și a dat ușor la o parte colțul plăpumii.

– O, Doamne! a gemut el. Somnorosul a spus adevărul!

Un balaur mic autentic dormea făcut ghem pe patul prințesei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Portocaliu, cu solzi pe spate. Înțeleptul s-a dat precaut înapoi. Tocmai intenționa să părăsească în tăcere camera și s-a întors doar ca să se asigure că totul nu era un vis nebunesc, când deodată a încremenit. Pentru că musafirul îi făcea clar cu ochiul!

Piticul nu era laș, dar într-un asemenea moment – recunoașteți și voi – oricui i-ar fi tremurat genunchii. Și chiar așa a fost. Înțeleptul a executat un fel de dans disperat cu picioarele îndoite și apoi, nemaiputând să-și stăpânească tremurul, pur și simplu s-a prăbușit de frică pe podea.

Balaurul a închis ochii și părea din nou că doarme. Înțeleptul a stat nemișcat o clipă, aplecat în față, gata în orice moment să o zbughească pe ușa întredeschisă. Cu toate acestea, neobișnuitul vizita-